

Bind I

Fra Calcutta til Himalaya

Den allerførste del af to unge pigers dagbøger fra 1800-tallet

Nu kan bøger læses på en håndholdt "boglæser", der kan rumme rigtigt mange bøger uden at fylde ret meget – bøger der ikke skal støves af og stilles i orden, bøger, der kan læses i sengen, uden at det forstyrrer en sødt slumrende sambo. E-bogen har allerede nu fuldstændig ændret Det Kongelige Bibliotek og mange af de øvrige store biblioteker, og den vil meget snart vise sig at være en revolution for bogverdenen og for reolfabrikanterne.

Jeg er meget gammel og har derfor næsten hele mit liv læst bøger på den gamle måde. Jeg har godt nok lånt mange bøger på bibliotekerne. Men at have en bog i reolen selv, det betød, at jeg kunne vende tilbage til den når som helst. Slå op på sider, jeg var kommet til at holde af, sådan helt for min egen skyld, eller fordi der var tekster, jeg skulle bruge i mit arbejde. Det betyder, at hele vores hjem er fyldt med bøger – bøger som fylder forskrækkeligt meget, og som tidligere ville have kunnet indbringe vores arvinger – ikke noget stort - men dog et rimeligt beløb, når de blev solgt. Men nu må vi erkende, at som det har udviklet sig, så er en bogsamling som vores på 8-12.000 bind så godt som værdiløs.

Det er lidt sørgeligt at erkende for en ihærdig bogsamler som jeg, der har købt bøger ikke blot hos boghandlerne, men også hos antikvarboghandlerne og på bogauktioner.

På auktioner kunne man ikke sjældent komme billigere til bøgerne end nogen andre steder

Sommetider kunne man købe "hyldemetre" og "kasser". Hyldemetrene var som regel ordnet efter emne, men i kasserne kunne alt være blandet sammen: kogebøger, kriminalromaner, personlige notesbøger, private manuskripter og en masse andet usorteret skraavl og pjat, og så midt i det hele kunne der være en eller flere virkelig gode ting.

I den kasse, det her drejer sig om, var Alexandria-kvartetten på engelsk i 4 meget smukt indbundne bind, så den kasse bød jeg på og var hamrende ligeglad med resten. At Alexandria-kvartetten befandt sig i den usle kasse, det viser noget om, hvordan bogverdenen er en omskiftelig verden. Den bog var blevet hævet til skyerne af anmelderne og oversat til mange sprog. Men successen varede ikke.

Efter nogle år i solen satte skyggerne ind. Belæste litterater talte

om en anden tidligere forfatter, og hævdede at kvartetten blot var epigoneri. Forfatteren masede videre ved skrivemaskinen og fik skrevet sin "kvintet", den fik ingen succes, og så varede det såmænd heller ikke længe før han døde. Sådan kan bøgernes verden også være omskiftelig og rå.

Desværre er jeg ikke nogen lykkelig "væk-smider" - eller heldigvis. For rigtigt mange år efter det gode køb af Alexandria-kvartetten, var mit rod så stort, at min mand begyndte at rydde op i noget af mit rigtigt gamle underlige rod.

Så kom dagbøgerne frem både den med det fine exotiske bind og den kedelige billige gamle notesbog. Den flotte og ældste bog havde tilhørt en engelsk ung frøken – den lidt yngre slet ikke kønne notesbog havde været den danske Søster Yngst's ejendom.

Jeg har tilladt mig at afskrive de to unge damers skriverier, sådan at de følges ad i tid. På den måde kan læseren bedre følge vores to unge heltinder.

Bogen fra Calcutta har jeg oversat fra de to sprog, den er skrevet på: første-delen fra fransk og sidste-delen fra engelsk. Jeg beder om undskyldning, hvis læseren skulle synes, at jeg ikke altid har kunnet finde frem til de gammeldags ord og vendinger, der ville være de helt rigtige på dansk.

Den smukke notatbog:

29de januar 1870 i Calcutta

Jeg vil ikke skrive mit rigtige navn i denne bog. Det er der flere grunde til. En grund er, at jeg i virkeligheden ikke kan lide mit navn. Jeg ville så meget hellere have været opkaldt efter min franske mormor: Ginette hed hun. Det er der sådan lidt spræl over.

At jeg ikke fik navnet Ginette, det skyldes, at mor holder så meget af far, så da han så gerne ville give mig et helt andet navn. Ja, så tav mor om muligheden Ginette. Faktisk tror jeg, at havde hun bare lukket munden op og sagt det navn! Ja så var far da gået med på det lige på stedet! For far elsker mor mindst lige så højt, som hun elsker ham. Ja faktisk, så er han stadigvæk vildt forelsket i mor.

Mor elsker far inderligt, men jeg tror ikke, hun er forelsket i ham på samme måde, som han er i hende. Hun ser ham ikke i et stråleskær, hun tror ikke, at han er fuldstændig vidunderlig, helt uden fejl. Men hun ELSKER ham. Mor siger, at der er forskel på kvinders og mænds følelser og på deres

skarpsindighed – det svage køn er mere skarpsindigt end det stærke, siger mor – og det er meget heldigt, at det er sådan, hævder hun.

Det er min 13 års fødselsdag i dag. Det er måske min bedste gave, som jeg sidder og skriver i. Men samtidigt måske min værste gave, for den kræver jo, at der kommer til at stå noget i den.

3die februar 1870

Det er en meget smukt indbunden bog, jeg fik til min fødselsdag. Det er, som man forstår, en dagbog.

Bogens bind er et lækkert læderbind. Det er et virkelig smukt arabisk læderarbejde! Far har købt bogen i bazarkvarteret. Jeg har fået en tynd kæde, der kan slås omkring bogen og kan lukkes med en lille lås, som far har givet mig nøglen til.

Jeg har nu ikke tænkt mig at låse bogen til daglig, for det er alt for omstændeligt, desuden har jeg ikke rigtigt noget at skrive, som far og mor ikke må læse. Ja dog, det med at skrive mit navn om til et andet, det vil nok ikke rigtigt glæde far.

Men jeg kan være rolig: hverken mor eller far kunne drømme om at læse i min *journal intime*, som mor kalder bogen. Nej det, som bliver den største fare for min bog, bliver den fugtige indiske varme – og så alle de dyr, der kan tænkes at gå løs på bindet – ja, der er såmænd også nogle, der vil kunne delikatere sig med papiret. Indiens dyreverden er meget sulten og meget varieret.

Først tænkte jeg, at det ville være flot, om jeg skrev med pen og blæk. Men da vi talte om det, kunne jeg godt indse, at far har ret. Han siger, at jeg står mig ved at skrive med blyant.

De engelske blyanter er de bedste i hele verden. Det skyldes, at der er en mine i England med meget fin grafit. At skrive med blæk kræver så mange forberedelser og så særlige forhold, at jeg kun vil kunne skrive herhjemme og ganske få andre steder. Det, som er spændende, er jo netop at skrive på rejser - ofte på usædvanlige tidspunkter og steder. Far er klog. Jeg vil bruge vores gode engelske blyanter.

Jeg har for øvrigt ikke tænkt mig at skrive i bogen hver dag. Jeg har så meget skolearbejde, at sådan en forpligtelse ville være at lægge en sten yderligere på min livsvej, der lige for tiden er hård nok i forvejen.

Bortset fra lektier og private kurser i musik, dans og tegning. Ja så sker der jo egentlig heller ikke så meget i min hverdag. Det, jeg oplever, kommer fortrinsvis via skolen, lærerne og veninderne. Det er ikke rigtigt noget, jeg synes skal bevares så nøje for eftertiden.